

General | Alba Carreres | Actualitzat el 19/08/2021 a les 08:02

No sentia amor cap als meus fills fins que vaig provar la teràpia amb ayahuasca

Saber què era l'amor em va obrir el cor cap als meus fills

[inicicentrareport]Sóc polonesa, fa 20 anys que visc a Barcelona. **Vaig patir abusos per part del meu pare des dels 5 anys fins als 19 anys.** Vaig venir aquí per primera vegada i vaig conèixer un noi. Quan vaig tornar al meu país vam mantenir la relació per carta, i un dia vaig decidir que vindria a viure a Barcelona.

Vaig deixar-ho tot. Tenia 20 anys i ell 24. Va ser complicat. **No podia treballar, no tenia papers** i tenia el trauma present dels abusos del meu pare, però aleshores no n'era conscient de com m'afectava la meua vida diària.

Ens vam casar, vaig trobar feina però tot i això l'angoixa no parava. Estava tan nerviosa i desesperava que fins i tot vaig arribar a pegar cops de puny per tot arreu. **Necessitava ajuda.** D'això ja fa 12 anys. Vaig passar per molts terapeutes, però realment el que m'ha anat millor ha estat topar amb AADAS (Associació Assistència Dones Agredides Sexualment).

Tinc dues criatures: una filla de 6 anys i un fill d'11. Fa 4 anys em vaig divorciar. Quan la nena tenia 3 anys, estava desbordada i em vaig separar. **Em sentia buida.** Vaig tenir un accident de moto i vaig estar quasi un any de baixa. Va ser aleshores quan **vaig adonar-me que havia de canviar alguna cosa en la meua vida.** Arran del divorci, i de la teràpia somàtica em vaig adonar que la relació amb la meua mare era totalment d'odi.

Quan va néixer el meu fill vam fer com si no passés res, però encara carregava amb més odi que mai. Cada vegada que la veia era un retrocés. Quan em vaig divorciar novament va sortir el tema aquest per telèfon. La meua mare em va dir que per explicar-ho havia destrossat la vida als meus germans. **No només vaig haver de carregar amb els abusos sinó també amb el rebuig de la meua mare.** Vaig tallar la relació.

Els meus fills van tenir una mare absent, sempre cridant i estressada. Els vaig arribar a pegar al cul moltes vegades. Me'n vaig adonar que la meua mare també ho feia. Perdia els nervis i ho feia.

Els meus fills van tenir una mare absent, sempre cridant i estressada

Jo no volia ser com ella. **Me'n vaig adonar que intentant fer-ho diferent feia el mateix amb els meus fills.** Cridava, estava molt alterada. El que jo havia patit de petita, les escridassades, la violència, ho veia molt reflectit amb els meus fills. Amb els meus fills se'm va despertar encara més la por als abusos. És tan fàcil que pugui passar que tenia pànic. Sempre he intentat que en prenguin consciència, però les mostres d'afecte em feien molt mal.

Davant dels petons i l'afecte dels nens jo ràpidament em veia a mi i recreava les històries que

passaven a casa meva, i com el meu pare abusava de mi. Però **aquests 4 anys treballant intensament ha canviat la meva relació amb els meus fills**. He salvat la relació. Jo als meus fills no els mostrava l'estima, no els mostrava l'amor, perquè no sabia el que era.

El que més m'ha funcionat és la **teràpia amb ayahuasca**, una beguda tradicional indígena, considerada sagrada en algunes cultures. Reviure tot allò que he viscut, posant noms a les sensacions des de la consciència d'una persona adulta m'ha ajudat a cicatritzar la ferida.

Al sentir l'amor incondicional he sabut què era l'amor. Només pel fet de recordar aquesta sensació que he viscut a la teràpia ja em porta a l'amor ple i a la calma. Això m'ha ajudat també a dur la criança dels meus fills i veure-la des d'una altra manera.

Quan veig com són de feliços ara els meus fills, **és quan m'adono de com ho necessitàvem tots. Ho estic reconduint**, i ells no saben què m'ha passat. He passat de no saber si estimava als meus fills, de la congelació emocional, de no saber què era l'amor, a sentir-lo profundament i bolcar-me a ells. La teràpia amb ayahuasca m'ha fet sortir totes aquestes sensacions que tenia dintre meu i m'ha ensenyat què era l'amor incondicional per poder-lo posar en pràctica amb els meus fills.

El testimoni en primera persona d'una mare que vol ser anònima, recollit per la periodista **Alba Carreres**

Fotos Tatiana Rodríguez

Llegir més «Històries de vides» *aquí*

```
.amp_fitxaautor_2 {  
  background: #ffffff;  
  color: #b44f52;  
  border: 1px solid #b44f52;  
  border-radius: 10px;  
  margin-top: 2rem;  
  padding: 15px;  
}
```



```
.amp_fitxaautor_2 a {  
  color: #b44f52;  
}
```